

EXPUNERE DE MOTIVE

LEGEA PRIVIND REGISTRATORII COMERCIALI ȘI ACTIVITATEA DE ÎNREGISTRARE ÎN REGISTRUL COMERȚULUI

Din anul 1864 când Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a promulgat prin Decretul Domnesc 1363 din 15.10.1864 Legea camerelor de comerț, conform uzanțelor practicate în țările Europei, în Franța din 1501, în Austro-Ungaria din 1850, evidența *negustorilor* era în sarcina camerelor de comerț.

Începând cu anul 1931 în România, în baza Legii nr. 1252/1931, registrul comerțului s-a organizat și a funcționat, neîntrerupt, în cadrul camerelor de comerț și industrie, asigurând transparența necesară în mediul de afaceri și a reglementat semnificativ viața economică, până în anul 1948, atunci când camerele de comerț au fost desființate de regimul comunist, încetând implicit și activitatea registrului comerțului.

La reînființarea camerelor de comerț în 1990, activitatea registrului comerțului a fost, la rândul ei, repusă în funcție în cadrul camerelor de comerț până în octombrie 2002, atunci când registrul comerțului a fost trecut sub autoritatea Ministerului Justiției.

Trecerea, în plină economie de piață, în subordinea statului, sub autoritatea Ministerului Justiției în anul 2002 a Oficiului Național al Registrului Comerțului, ca instituție publică cu personalitate juridică, finanțată integral din venituri proprii, a avut drept consecințe:

- proceduri care necesită perioade de timp îndelungate pentru pregătirea, depunerea, autorizarea societății comerciale și frecvente deplasări ale investitorului la registrul comerțului;
- plata unor taxe și tarife crescute după preluarea pentru înmatriculare a unei societăți comerciale la registrul comerțului;
- utilizarea de criterii neuniforme la verificarea documentației pentru înregistrarea societății comerciale, de către funcționarii de la registrul comerțului.

Sistemul registrului comerțului aflat în subordinea Ministerului Justiției se dovedește a fi unul rigid, lipsit de capacitatea de adaptare

rapidă a sistemului informatic care să permită procesarea datelor, supuse obligației de înregistrare în conformitate cu dispozițiile exprese prevăzute de lege și actul constitutiv al societății comerciale.

Pentru îmbunătățirea calității serviciilor prestate de Oficiul Național al Registrului Comerțului se impune constituirea unui cadru juridic adecvat pentru stimularea spiritului antreprenorial, prin accesul direct și nemijlocit la toate informațiile utile pe care le dețin camerele de comerț, prin cadrul legislativ instituit de către Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, capabil să apere interesele comercianților ce beneficiază direct de serviciile prestate și să asigure, totodată, continuitatea administrării registrului comerțului.

În aplicarea reglementărilor de până acum s-a constatat că scoaterea registrului comerțului din legătura naturală și istorică cu Camera de Comerț și Industrie a României a pus camerele de comerț în imposibilitatea de a-și realiza scopurile și funcțiile lor, aceasta deoarece o cameră de comerț puternică nu poate să-și desfășoare o activitate eficientă dacă nu are o legătură permanentă, directă și fără îndoială, juridică cu comercianții și cu toate structurile și formulele în care se realizează libertatea comerțului și principiile economiei de piață.

Lipsirea camerelor de comerț de registrul comerțului face ca toate aceste instituții să nu poată accesa, spre exemplu, fonduri europene, în beneficiul comercianților și astfel nu poate să-și atingă scopurile pentru care legiuitorul le-a înființat prin Legea nr. 335/2007.

Registrul comerțului, ca instrument al economiei de piață în slujba întreprinzătorului, are locul natural, nu în subordinea unei autorități centrale a statului, ci pe lângă o organizație neguvernamentală de utilitate publică, așa cum este Camera de Comerț și Industrie a României. De altfel este de notorietate că în mentalul colectiv, cât și în reflexul instituțiilor statului, registrul comerțului, ca instrument în slujba mediului de afaceri, este în strânsă legătură cu camerele de comerț și nu cu Ministerul Justiției.

În condițiile păstrării reglementărilor actuale cu privire la registrul comerțului, sunt conservate și amplificate considerabile consecințe negative ce rezultă din ruptura creată între atribuțiile ce revin camerelor de comerț, potrivit legii lor de organizare și funcționare, și posibilitățile efective, reale, de îndeplinire a lor.

Toate directivele Uniunii Europene și cel mai recent Directiva 2012/17/UE din 13 iunie 2012 privind registrele centrale, ale comerțului și

ale societăților statuează că statele membre au libertatea sistemului lor intern de registre.

Prin prezentul proiect se dorește, de asemenea, o codificare a dispozițiilor privitoare la operațiunile de înregistrare în registrul comerțului, stabilirea unei proceduri de control prealabil înregistrării în registrul comerțului, precum și reglementarea principalelor atribuții și activități pe care le îndeplinesc registratorii comerciali.

Adoptarea prezentului proiect de lege este de natură să simplifice și să sistematizeze cadrul legal în această materie, venind în sprijinul mediului de afaceri, care va beneficia de un instrument normativ nou și cuprinzător.

Pe cale de consecință, apreciem că se impune regândirea modului de organizare a Oficiului Național al Registrului Comerțului și a activităților pe care le presupune înregistrarea operatorilor de comerț, prin scoaterea acestuia din subordinea Ministerului Justiției.